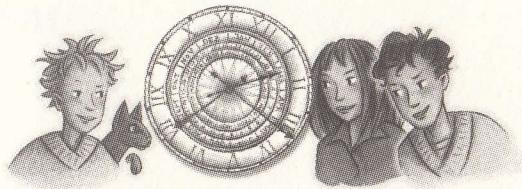

Fabian Lenk

Detectivii timpului

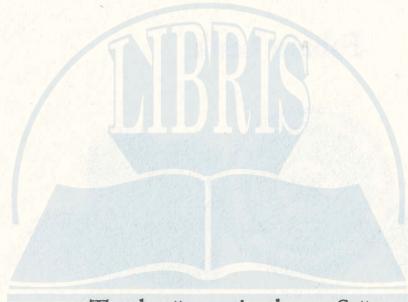
Volumul 2

Secretul lui Tutankamon

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Traducător: Andreea Stănescu
Redactor: Elena-Anca Coman
Tehnoredactor: Elena Băluță

ISBN 978-606-8549-94-1

Fabian Lenk
Die Zeitdetektive
Geheimnis um Tutanchamun

© 2006, 2016 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH
Copertă și ilustrații: Almud Kunert

© Mediadocs Publishing, 2016, pentru prezenta ediție

Cuprins

Şoimul	9
Începuturi	17
Blestemul	23
Moarte la palat	31
Zeul Răului	42
O primă suspiciune	48
Atacul şacalului	58
Temniţa	65
Comandoul eliberator	71
Trădare	80
Mesajul secret	88
Scop aproape atins	99
Pactul tăcerii	110
Rămas-bun	123
Cine a fost Tutankamon?	126
Glosar	131

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

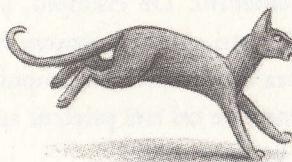
Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisică egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prietenii durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuia în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

șoimul

Autobuzul școlii se târâia troncânind pe caldarâmul orașelui medieval Siebenthann. O coti acolo unde începe zona pietonală din centrul vechi, în dreptul gelateriei „Veneția”, trebuie peste un pod, parcurse cei 20 de kilometri până în orașul învecinat și opri în fața Muzeului de Etnologie.

Imediat ce șoferul autobuzului lăsa ușile să se deschidă, 26 de elevi se buluciră afară, strângându-se în jurul unui profesor măruntel, cu un sacou gri și ponosit.

– Ia gata, liniște! le strigă bărbatul, încercând să-și croiască drum printre ei cu brațele. Comportați-vă civilizat măcar o dată în viață!

– Dragul nostru profesor Tebelmann astăzi e iar tare stresat, observă Leon zâmbind.

– Să știi! răspunse Kim. O fi aşa de emoționat pentru că urmează să stea față-n față cu însuși Tutankamon.

Julian lansa în aer un avion de hârtie pe care un coleg îl făcuse în drum spre muzeu.

– Tebelmann și subsemnații nu vom sta față în față cu faraonul, ci doar cu masca lui mortuară, ținu să clarifice el. Dar ce ai în gențoiul ăla, Kim?

Kim îi răspunse într-o doară:

– N-am decât... ceva de mâncare.

Julian văzuse că geanta o trage pe Kim într-o parte. Așa că nu o crezu nicio secundă. Numai că exact când ar fi vrut să-i mai zică ceva, se auzi tare vocea ascuțită a profesorului Tebelmann:

– Biletele sunt la mine. Așa că nu rezolvați nimic dacă vă îmbulziți în față, ca să intrați primii în muzeu.

– Nicio grijă, domn' profesor! strigă un elev.

Cățiva pufniră în râs. Profesorului îi scăpă remarcă și o porni spre intrare. Elevii îl urmară.

– Sunt super încântat că am venit! spuse Julian. Ce noroc să putem vedea într-o expoziție temporară faimoasa mască mortuară a lui Tutankamon! Mască asta e extraordinar de valoroasă. Eu cred că...

– Hei, ia uite ce șoim! îl întrerupse Kim, arătând cu degetul spre un mesteacăn uriaș din apropiere.

În copac stătea semet, pe o creangă, un vânturel roșu, pestriț, cu pieptul gălbui-roșcat.

– Așa, și? se burzului Julian, iritat că îi întrerupsese prelegerea abia începută. Și ce-i aşa interesant c-ai văzut un șoim?

Kim ridică din umeri.

– Nu știu. Am avut impresia că se uită fix la noi.

– Că ce? o repezi Julian.

– Îți-ai imaginat! interveni și Leon.

Kim nu mai zise nimic. Însă atunci când Julian își relua discursul despre Tutankamon, privi șoimul direct în ochi. Acum erau la aceeași înălțime cu el. Și Kim nu mai avea nicio umbră de îndoială: șoimul îi urmărea din priviri!

Două minute mai târziu, intrără în sfârșit în muzeu. Înainte de a trece prin filtrul de la casa de bilete, Kim se mai întoarse o dată către el. Șoimul continua să stea acolo, pe creangă. Numai că își rotise capul după ei și acum o fixa pe Kim cu privirea. Ochii li se întâlniră, iar Kim avu o senzație bizară de căldură. I se păru că ochii aceia mari, negri, ai păsării acceleia ciudate o străpungeau. Kim își retrase rapid privirea și se grăbi să intre alături de colegii ei în muzeu.

Grupul de elevi migră dintr-o sală în alta a expoziției temporare, ghidați de profesorul lor de istorie, vădit emoționat, domnul Tebelmann. Pe loc fură fermecăți de acele vestigii funerare menite să-i țină tovărăsie faraonului pe ultimul său drum sau să-i înfrumusețeze sederea pe lumea de dincolo: o broșă de aur în formă de *scarabeu*, un pandantiv de aur, de data aceasta în formă de șoim, un inel dublu, din *lapislazuli*, splendid lucrat, o sticlă de parfum înaltă de 50 cm, ornată cu chipul zeiței *Hathor*, o bijuterie de pus pe piept, din aur pur, incrustată cu cristale multicolore, o cruce egipteană, ca hieroglifa *Ankh*, din argint, lădițe din fildeș, cu gravuri sofisticate.

O podoabă deosebită era și tronul suveranului, ai cărui piloni erau ornați cu capete de leu poleite cu aur. Printre comorile din mormânt se număra și o figurină de lut pictată cu albastru.

Aceasta avea rolul, după cum se explica pe o tăbliță alăturată, de *ushabti*, un servitor care să aibă grija de faraon pe lumea cealaltă. Această mică statuetă se odihnea acum pe o pernuță din catifea albă, într-o vitrină. și mai impresionante erau statuetele războinicilor din lemn, de statura unui om, care te întâmpinau amenințător, cu sulițele gata de luptă, la intrarea în sala în care se afla sarcofagul.

Toată această splendoare o fascinase până și pe Kim. Uitase de-acum cu desăvârșire de șoim. Pentru că, în clipa de față, altceva începuse să îi capteze cu adevărat atenția. De mai bine de zece minute, geanta ei începuse să se comporte, în mod misterios, după bunul plac, de parcă se trezise la viață. Ceva se agita încontinuu acolo, înăuntru. Fata apăsa cu grija pe geantă și șopti:

– Ssst, c-aproape am ajuns!

Tebelmann făcu un gest larg cu brațele.

– Și acum am ajuns în punctul culminant al acestei remarcabile expoziții. Pe 12 februarie 1924, renumitul arheolog Howard Carter deschidea sarcofagul zeului-șoim. și...

– Zeul-șoim?! întrebă Kim surprinsă.

Își aminti imediat de șoimul din mesteacăn. Cel care o pironise cu privirea!

– Cum adică „zeul-șoim”?

Tebelmann ridică o sprânceană.

– Păi, faraonul de la acea vreme îl întrupa pe zeul *Horus*, explică Tebelmann pe un ton profesoral. Horus, stăpânul cerurilor, era fiul zeiței Isis și al zeului *Osiris*. Fiind zeul celului, este mereu reprezentat ca șoim, înțelegi?

– Tutankamon, zeul-șoim, murmură Kim căzând pe gânduri.

Tebelmann aproba dând din cap.

– Întocmai.

Apoi își relua ideea, continuând să povestească despre descoberirea mormântului lui Tutankamon.

– La scurt timp după această senzațională descoperire au avut loc, consecutiv, mai multe morți misterioase. Într-un răstimp relativ scurt, cinci arheologi englezi renumiți au decedat. Nimici nu poate explica de ce au murit, spuse cu voce tare Tebelmann. Elementul lor comun era unul singur: toți acești bărbați erau prieteni cu Howard Carter, care tocmai începuse să cerceteze mormântul lui Tutankamon, în Valea Regilor! Într-o clipită avea să se răspândească un zvon teribil: asupra acestor arheologi se abătuse blestemul vestitului faraon. Mai ales că la intrarea în mormânt se afla o inscripție care spunea că...

Leon se agăta de cuvintele lui Tebelmann.

– Ce inscripție?

Profesorul îi aruncă o privire peste ramele ochelarilor.

– La intrare stătea scris că acela care va culega să treacă pragul și să pătrundă în mormântul faraonului își va găsi moartea.